

Le

EGLUTĖ

1974 GEGUŽIS

EGLUTĖ

1974 GEGUŽIS

turinys

- 3 ACIŲ, O. Pakalnytė
- 4 SVEIKINIMAI MAMYTEI, Pušėlė
- 10 MARGARITA, B. Pūkelevičiūtė
- 11 PANELĖ VYŠNELĖ, B. Pūkelevičiūtė
- 12 ŽIBURYS LANGE, P. Jurkus ir E.J.
- 19 LAIŠKAS, Rita Kupcikevičiūtė (Chicago, Ill.)
- 20 MIŠKO LAIKRAŠČIAI, B. Pūkelevičiūtė
- 22 LAPIUKAS, R. Jotvingytė
- 29 DIDELĖS IMTYNĖS, A. Nelsaitė
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

piešiniai

- J. Paukštienė — viršelis
- E. Muliolienė — 3
- A. Sruoginienė — 4-9
- K. Veselka — 10, 11, 20, 21
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 12-18, 22-28
- R. Kupcikevičiūtė — 19
- A. Nelsaitė — 29-31

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy — \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

AČIŪ!

Onytė Pakalnytė

Ačiū, tau, mamyte,
Už miegelį saldų!
Ačiū, tau, mamyte,
Už žodžius meilius!
Ačiū, kad išmokei
Pasaką ir maldą,
Kad galiu skaityti,
Kad rašyt galiu.

Ačiū, kad šypsojais,
Nors buvai pavargus.
Kai sirgau, budėjai
Per naktis galias.
Ačiū už lėlytę,
Už šuniuką Margį,
Už suknytę naują
Ir už knygeles.

Tau lėlytė moja,
Tau Margiukas loja,
Tau, mamyte, šypsos
Tūkstančiai gėlių.
Vietoj dovanėlės,
Motinos Dienoje
Leiski pasakyti,
Kad tave myliu...

SVEIKINIMAI MAMYTEI

Pušelė

Vakaras artėjo. Saulė skubiai ritosi dangumi į miško pusę. Sigutė žiūrėjo ir laukė, kol saulė nusileis į mišką ir dings tarp medžių.

— Ar saulė galėtų iš dangaus iškristi ir sudūžti? — nelauktai į Sigutės galvą įsoko mintis.

— Ne, — ramino ji save. — Saulei neatsitiks taip, kaip atsitiko mano lėlei. Ta lėlė buvo ypatinga, dūžtanti. Ir sudužo. . . Bet saulę, tikriausiai, Dievulis ant šniūrelio pririšęs laiko, kaip didelį, geltoną balioną.

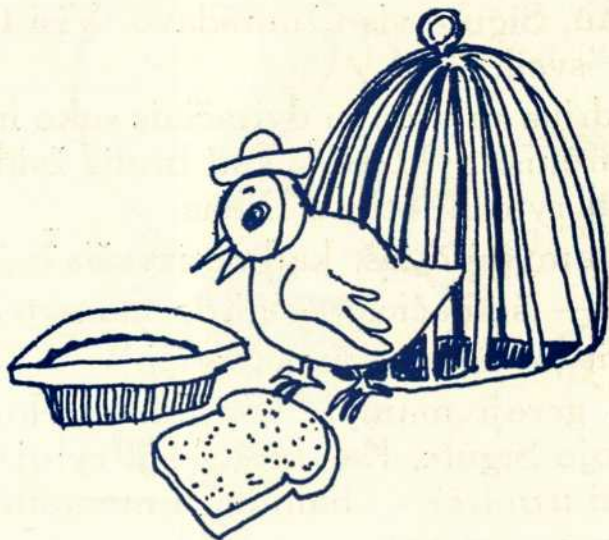
Sigutė gerai žinojo, kad saulė ne balionas. Bet jai labai patiko apie nebūtus dalykus pagalvoti ir pasakas apie juos sukurti. O kartais ir eilėraščius. . .

Raudonas dangus tamsėjo. Raudonos šviesos nustojo šokinėjusios Sigutės kambary. Katinėlis Pilkis plačiai nusižiovavo ir sutrukdė Sigutės mintis. Ji atšoko nuo lango prisiminusi, kad dar daug ko neatliko.

— Nemandagu taip žiovauti, — pagrasino Sigutė Pilkiui.

— Ir tau, labanaktis, — kuždėjo Sigutė savo mėlynplunksnei papūgėlei. Ji apdengė jos narvelį nakčiai ir dar kelis kartus pakartojo: — Labanaktis. . . labanaktis! — Papūgėlė tik šelmiškai pabaksnojo Sigutės atkištą pirštuką ir suglaudė sparnelius.

Sigutė papūgėlę buvo gavusi dovanų Kalėdoms. Tada ji buvo mažytė ir juokinga. Niekas nežinojo, kas iš jos išeis. Prie narvelio buvo pririštas raštelis: „kalbanti rūšis“. Sigutė papūgėlę maitino ir girdė ir laukė ir laukė, kad užaugtų ir kalbėti pradėtų. Papūgėlės plunksnos darėsi kasdieną gražesnės ir mėlynesnės. Sigutė ją Rugiagėlę pavadino. Mamytė jai pasakojo, kad Lietuvoj augdavo žydriai mėlynos gėlės — rugiagėlės.

— Papūgėlė, Rugiagėlė, kodėl nekalbi? — vis klausdavo Sigutė.

Bet papūgėlė — nė žodžio. Ir kaip Sigutė bandė, kaip nemokino, Rugiagėlė nekalbėjo ir gana. Ir dabar, Sigutė atsiduso, nusiminus, kad papūgėlė nė labanaktis pasakyti dar neišmoko. Bet nebuvo laiko apie tai daug galvoti. Sigutės dar laukė vienas didelis darbas.

Ji atsisėdo ant lovos ir, išėmusi iš kišenės daug kartų sulankstytą popierėlį, ėmė kartoti eilėraščio žodžius. Tai jos pačios parašytas eilėraštis mamytei. Net trys posmai. Sigutė norėjo padeklamuoti mamytei Motinos Dienos progą.

— Sveika, geroji mamyte!

Sveika, mieloji mamyte!

O kas toliau, Sigutė vis užmiršdavo. Visi trys posmai prasideda su "sveika"...

Lauke Audrius su draugu dviračiais suko ir suko ratą. Sigutė pasižiūrėjusi pyktelėjo, kad brolis žaidžia ir visai negalvoja, kad rytoj Motinos Diena.

— Ką jis mamytei duos, kad nesiruošia?

— Sigute! — iš apačios pasigirdo mamytės balsas.

Sigutė greit paslėpė savo popierėlį.

— Sveika, geroji mamyte! Sveika, mieloji mamyte! — vėl pakartojo Sigutė. Kas bus, jei ji rytoj žodžius sumaišys?... Jei užmirš? — baiminosi mergaitė, bėgdama laiptais žemyn pas mamą.

Praeidama pro Giedrės kambarį, Sigutė nusišypsojo. Durys buvo uždarytos, o iš už jų sklido plonas, aukštas balselis. Sigutė atspėjo, ką Giedrė mamytei dovanos...

— Štai pabaigiau, Sigute, — tarė mama, kai mergaitė įėjo į darbo kambarį. Sigutė aiktelėjo iš džiaugsmo. Mamytė jai pasiuvo naują suknelę — žydriai mėlynos spalvos.

Sigutė smarkiai apkabino mamą. Ji čia pat jau norėjo savo eilėraštį atpilti. Bet ne. Susivaldė. Pabučiavo mamą ir, kietai suspaustom lūpytėm nubėgo į viršų, nešdama savo naują suknelę.

Eidama gulti, Sigutė kartojo ir kartojo savo eilėraštį. Net sapnuose ji gaudė ir gaudė tą brangų popierėlį, ant kurio eilėraštis parašytas ir kurį vėjas jai vis griebė iš rankų.

Motinos Dienos rytas išaušo pilnas ilgų ir trumpų saulės spindulių. Kiekvienam rasos lašely buvo gabaliukas saulės. Sigutė pabudo labai laiminga. Po jos langu dūzgė bitės kvepiančiuose žieduose.

Rytas prabėgo labai greitai. Apsirengimas. Pusryčiai. Į bažnyčią. Sigutė visur lankė su savo nauja suknele. Visiems rodė, visiems pasakojo, kad mamytė ją pabaigė tik vakar...

Kai visa šeima susėdo pietauti, tėvelis pajuokavo:

— Sigute, tau tik sparniukų šiandien trūksta ir turėsim antrą papūgėlę...

— O gal išdygs ragučiai, ir bus ožiukas?... — erzino sesutę Audrius.

Sigutė nepyko dėl tų erzinimų. Iš tikro, ji beveik jų ir negirdėjo. Jos mintys buvo kitur. Jai rūpėjo eilėraštis.

Po pietų tėvelis iškilmingai pradėjo šeimos Motinos Dienos programą.

— Šiomet nutarėm dovanų nepirkti, — paaiškino tėvelis, — o kiekvienas dovanoti ką nors iš savęs. . .

Tėvelis pirmutinis atsistojo ir pagrojo smuiku. Tada Giedrė padainavo. Iš pradžios truputį nedrąsiai, bet paskui vis garsiau ir drąsiau. Visa šeima jai plojo ir plojo.

Audrius visiems padarė staigmeną, atnešdamas mamai jo paties užaugintą gėlę.

— Ačiū, Audriau! — dėkojo susijaudinusi mamytė. — Ir kaip tu taip ilgai ją paslėptą išlaikei, kad visuos namuos niekur neužtikau? . . .

Audrius paslaptینگai nusišypsojo.

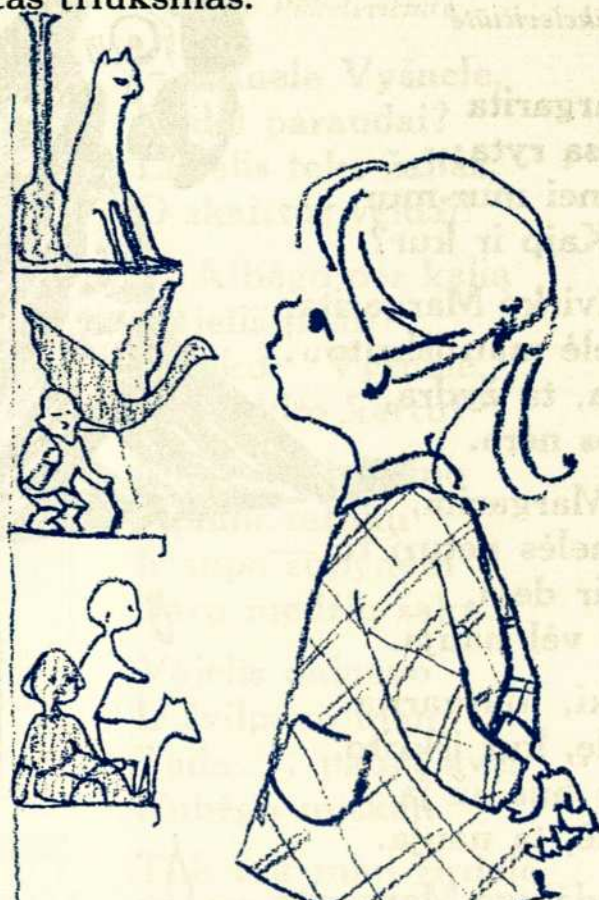
Atėjo ir Sigutės eilė. Tėvelis ir jai padavė gėlę laikyti, kad būtų drąsiau.

— Sveika, geroji mamyte!

Sveika, mieloji mamyte! — pradėjo Sigutė. . . ir sustojo.

— Aš. . . aš vis susimaišau. . . — paaiškino ji. — Pradėsiu vėl iš naujo.

— Sveika... — vēl vos pravēre burnā Sigutē, kai pasigirdo keistas triukšmas.

— Sveika... sveika... sveika... rēkē nepazīstamas balsas salione.

Visi nustebe minūtei sužiūro vieni ī kitus. Audrius pirmas atsirado salione ir pradējo juoktis. Atskubējo ir visi kiti.

— Štai kas prie mūsu programos užsimanē prisidēti!
— linksmi sušuko tėvelis.

Ir Sigutē prapliupo juoktis. Ji tą rytą buvo atnešusi papūgėlės Rugiagėlės narvą ī salioną.

— Aš žinau, kas atsitiko! — staiga suprato Sigutē. — Vakar kambary kartojau ir kartojau tą eilėrašti. O dabar Rugiagėlē jī atsiminė geriau negu aš!

— Sveika... sveika... sveika! — kartojo ir kartojo papūgėlē, patenkinta, kad visi ja taip džiaugiasi.

MARGARITA

Birutė Pūkelevičiūtė

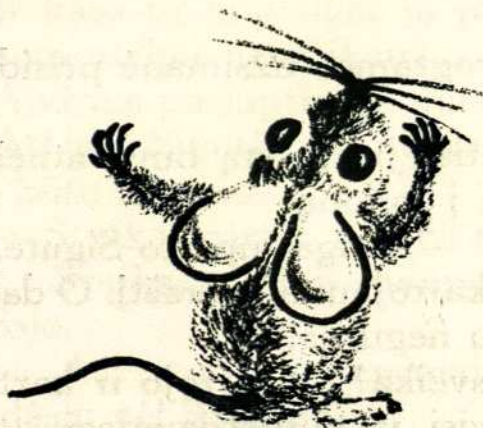
Papūgėlė Margarita
Nešnekėjo visą rytą;
Nei žodelio, nei mur-mur...
Kas įvyko? Kaip ir kur?

— Ai! — pravirko Margarita, —
Ai! Plunksnelė man iškrito...
Ta gražiausia, ta žydra,
Ir kitos tokios nėra.

Nesirūpink, Margarita,
Nors plunksnelės neturi tu —
Gaila, gaila ir deja,
Bet išdygs ir vėl nauja.

Tad, pamirški, Margarita,
Tą plunksnelę, kur iškrito.
Dar gražesnė bus už ją
Ta plunksnelė, ta nauja.

— Vai! — nudžiugo Margarita, —
Jeigu taip, tai labai rytą!
Aš dainuoju tra-lia-lia,
Būsiu vėl su plunksnele.

PANEĻĒ VYŠNEĻĒ

Birutē Pūkelevičiūtē

— Panele Vyšnele,
Kodēl paraudai?
Lapelis toks žalias,
O skaistūs veidai!

— Atbēgo per keliā
Vējelis pietū
Ir sako: “Vyšnele,
Pažaiskim kartu!”

Mane jis šokdino
Aplink ratuku
Ir supo supynēm
Tarp medžio šakų.

Vējelis dainavo
Ir švilpavo man.
Tada... pabučiavęs
Nubēgo miškan.

Tuk-tuk man žirdelē
Greičiau ėmē plakt,
O šviesūs veideliai
Paraudo pernakt.

ŽIBURYS LANGE

*Sekant Pauliaus Jurkaus "Atsklęstos durys"
paruošė E. J.*

Buvo žiema. Pustė. Vėjas į mūsų kiemą vertė sniegą iš visų pusių. Aš drebėjau. Bijoju, kad nenukeltų mūsų namo stogo. Ir tik dėl to, kad mama buvo visai rami — nurimau ir aš.

— Bet, ką daryti su durimis?

Taigi, su durimis. Su tomis, pro kuriasėjome į lauką ir, kurios dabar vėjuje trankėsi, nes buvo neuždarytos.

— Mama pamiršo, — galvojau aš ir žinojau, kad jai priminti negalėsiu, nes man buvo aišku, kad savo motinai daryti pastabas netinka.

Aš laukiau. Bet, kai duris trenkė dar ir dar kartą — neiškenčiau. Nubėgau ir uždariau.

Mano mama pažvelgė pro langą, paėmė nuo stalo savo knygą ir, atvertusi nežinau nė kurį puslapį, ėmė skaityti.

Tos knygos aš nemėgau. Nepatiko man, kad ten iš kiekvieno puslapio žvelgė rūstūs veidai ir, kad toje knygoje buvo surašyti vien tik pamokslai.

— Tu, mamyte, gera ir be pamokslų. Verčiau pakalbėk su manim, — kalbinau mamą aš.

Bet mama neatsakė. Man pasidarė ilgu žiūrėti, kaip jos lūpos vienodai juda, tai — nieko nelaukiant, įlindau į savo lovą ir bandžiau užmigti.

Užmigti nevyko. Girdėjau, kaip šėlo audra, kaip įlindęs į kaminą vėjas daužėsi, trankėsi ir kaukė.

Staiga tik suūžė, subildėjo!

— Baigta! — surikau aš ir, nė nejutau, kaip užšokau ant mamos kelių.

Mama knygą padėjo į šalį, mane apkabino ir stipriai prie savęs priglaudusi, tarė:

— Tokį vakarą reikia pasimelsti už tuos, kurie keliauja.

Ant mamos kelių jaučiausi saugus. Man rodės, kad manęs nuo jos neatplėštų jokios audros. Į mane grįžo drąsa ir aš pasakiau, ką galvoju:

— Tokią naktį, mamyte, niekas nekeliauja...

— Reikalai išveda žmones iš namų, net ir tokią naktį, — nenusileido mama.

— Tokią naktį lengva paklysti. Tai ko dar ir eiti? — garsinau savo nuomonę aš.

— Atsitinka visaip. Paklausk, — kalbėjo mama. — Prieš daugelį metų čia turėjome gražų paprotį. Naktį, audros metu ant lango statydavom žiburį ir palikdavome nerakintas duris.

— Kodėl?

— Kad paklydę keleiviai žinotų, kur gali užėti. Vieną kartą į tokias nerakintas duris pasibeldė. Šeimininkai suprato, kad atėjo tas, kurį reikia gelbėti.

Ir tikrai. Už durų stovėjo nuvargusi ir labai sušalusi moteris. Moteris buvo ne viena. Prie savęs ji glaudė kūdikį.

— Prašom vidun. Kodėl šiokiu oru iškeliavai? — plačiai duris atidarę, kalbino keleivę geri žmonės.

— Mane išvarė, — atsakė jiems moteris.

— Tai pasilik pas mus, — kvietė keleivę šeimininkai.

— Kur gi tu per pusnis nueisi? O dar su kūdikiu! — kalbino moterį ir kaimynai. — Lik. Lik čia.

Bet moteris pasilikti nesutiko.

— Dabar negaliu. — meiliai į juos žiūrėdama kalbėjo moteris: — Bet aš pas jus sugrįšiu. Dėkui už valgį, kuriuo mane vaišinate, už poilsį, kurį čia radau ir už gerumą, kurį rodėte man ir mano sūnui.

Viena kaimynė atnešė ir padavė keleivei gražią, šilkais ir auksu blizgančią skarą.

— Daugiau nieko neturiu, bet skarą priimk. Suvyturiuok į ją vaikelį. Šilta. Vilnonė. Būsi rami. Nesušals kūdikis nė tokiaime ore.

Gerieji žmonės keleivei eiti neleido. Jie ją pasodino į roges ir vežė tol, kol ji tarė:

— Čia išlipsiu. Grįžkite namo ir būkite laimingi.

Praėjo žiema ir pavasaris. Darbuose paskendę žmonės keleivę pamiršo.

Bet syki, kai pievos buvo pilnos gėlių atėjo žinia, kad į jų bažnyčią atneš Dievo Motinos paveikslą.

— Iš Italijos, — kalbėjo vieni.

— Iš Romos, — aiškino kiti.

— Stebuklingas, — sakė tretieji.

Ir tikrai. Vieną dieną paveikslą atnešė. Paveikslą pasitiko minia. Staiga vienas žmogus ėmė šaukti:

— Žiūrėkite! Žiūrėkite!

— Kas? Ko šauki? Ar nesupranti, kad tokią valandą netinka rėkti? — draudė žmogų kaimynai.

Bet žmogus tylėti nė nemanė.

— Ką jūs man aiškinat?! Tik pažiūrėkit! Nejau nematote? Ne į mane, į paveikslą žiūrėkite! — rodė žmogus.

Kaimynai suprato. Iš paveikslo į juos sklido anos keleivės meili šypsena...

— Ar mamyte, tos, kuri žiemą pas juos buvo atėjus?

— Taip. Jos. Nuostabu buvo dar ir tai, kad Dievo Motinos pečius gaubė ana, gerosios moters dovanota skara. Suprato žmonės ir koki kūdikį anuomet į tą skarą keleivė suvyturiavo.

Nuo tų įvykių praėjo daug laiko. Daug dalykų pasikeitė. Pamažu išnyko ir paprotys paklydusiam keleiviui palikti praviras duris...

Aš nuslinkau nuo mamos kelių.

— Kur? — neleido manęs mama.

— Aš, mamyte, nežinojau... Aš maniau, kad pamiršai uždaryti... Nedrįsau tau priminti... Šią naktį, mamyte, padėkime žiburį ant lango, — prašiau mamos.

Rytą, kai nubudau, mūsų namelis buvo pilnas šviesos. Pribėgau prie lango ir pažiūrėjau į taką. Baltame sniege išpaustos pėdos!

Ne be reikalo statėm žiburį, mamyte! Prie mūsų durų kažkas buvo! — skubėjau išrėkti naujieną aš.

— Ne be reikalo, — sakė ir mama. — Žiūrėk!

Man pritrūko kvapo. Plačiai šypsodamas, į kambarį įžengė senelis.

— Jei ne žiburys, būčiau paklydęs. Tikrai! Tokia audra! — glostė senelis mano galvą.

— Kokia laimė! Kokia laimė! — senelio kaklą apkabinęs, tyliai kartočiau aš.

*Piešinys ir rašinys
Ritos Kupcikevičiūtės
Marquette Parko, Chicago, Ill.
8 sk. mokinės*

MIELA MAMYTE,

Rašau Tau laišką, o tikrai nė nežinau, ką turėčiau Tau pasakyti. Man rodos, Mamyte, kad visa sutelpa į vieną žodį — ačiū!

Ačiū, kad užauginai, kad mokai būti gera lietuvaitė ir geru žmogumi.

Ačiū, kad padedi man įvairiuose dalykuose. Tuose, kurie brandina mintį ir tuose, kuriuose gelbėjai man at-rasti kelią į save.

Ačiū už pastabas, kai esu nemandagi, ar negera. (Man rodos, kad Tu ir pyksti tik dėl to, kad aš geresnė būčiau).

Ačiū, kad esi pavyzdžiu, kaip reikia mylėti Dievą, tėvynę, šeimą ir draugus.

Dabar, kai esu paskutiniame mokyklos skyriuje, galvoju: "Kur dingo mano metai?" Ir čia viso mano gyvenimo paveiksle esi Tu.

Tave, Mamyte, sutinku kiekvienoje savo dienoje. Čia tu mokai tarti pirmąjį žodį, čia Tavo ranka laikė mane, kai žengiau pirmąjį žingsnį... Laikas, tiesa, prabėgo greitai, bet ne be naudos. Tai vis dėl to, kad Tu buvai šalia manęs. Visada — mano džiaugsme ir mano rūpesčiuose.

Pamoka baigiasi. Mokytojas surinks mūsų darbus — mūsų laiškus mamytėms, o su jais ir mano ačiū Tau.

Tave labai labai mylinti,

Rita.

MIŠKO LAIKRAŠČIAI

Birutė Pūkelevičiūtė

Ten toli, prie miško kelio,
Užsilipęs ant kelmelio,
Kiškis-Piškis šokinėja,
Laikraščius pardavinėja:

— “Miško Žinios”, “Miško Aidas”!
Vienas centas! Ryto laidos!
Iš spaudos
Daug naudos —
Kas ją skaito, tas išmano
Apie sportą, apie meną...
”Miško Aidas”, “Miško Žinios”!
Štai, naujienos paskutinės:

— — — — —
Gandras užvakar išskrido
Visai žiemai į Floridą...

— — — — —
Gali kilti paukščių karas —
Žvirblių seimas vis dar tarias...

— — — — —
Kaukių balius! Maskaradas!
Ruošia miško mokykla:
Lapės pilstys limonadą,
Gros stirniukų kapela...

— — — — —
Jei kas kosti, jei kas čiaudo
Ar kojytę išsisuko,
Jeigu kam pilvuką skauda
Ar galvelė kam sunki,
Kvieskit daktarą Ežiuką —
Telefonas: trys-penki...

Pasipuoškite, miško ponios!
Voverės madų salonas
Gavo plunksnų iš Nebraskos
Ir kailiukų iš Aliaskos...

Svarbios futbolo rungtynės,
Ši sezoną paskutinės!
Kiškiams darbas bus sunkus —
Kiškiai žaidžia prieš vilkus...

Norit dainininkais būti??
Duoda pamokas lakštutė:
Ji pralavins jums balsus
Ir išmokys suokt visus...

Tuos, kur nori pūsti fleitą,
Savo studijon užėti
Kviečia ponas Vyturys:
Beržo gatvė, šimtas tryš...

Taip kiškelis šokinėja,
Laikraščius pardavinėja.
Ir centukai jam po cento
Į mašnelę krenta, krenta,
Nes ir paukščiai, ir žvėreliai,
Eidami keliu pro šalį,
Perka laikraščius ir skaito...
Meškos, varnos, voveraitės
Viską randa, viską žino:
Kur koncertas, kur žaidynės...
Iš spaudos
Daug naudos!

LAPIUKAS

Ritonė Jotvingytė

Vieną vasarą, kai mes atostogavome mūsų motinos tėviškėje, dėdė, grįždamas iš miško, parvežė gyvuliuką.

Gyvuliukas buvo labai jaunas, atrodė suvargęs ir nusilpęs. Dėdė mums pasakė, kad tai lapės vaikas.

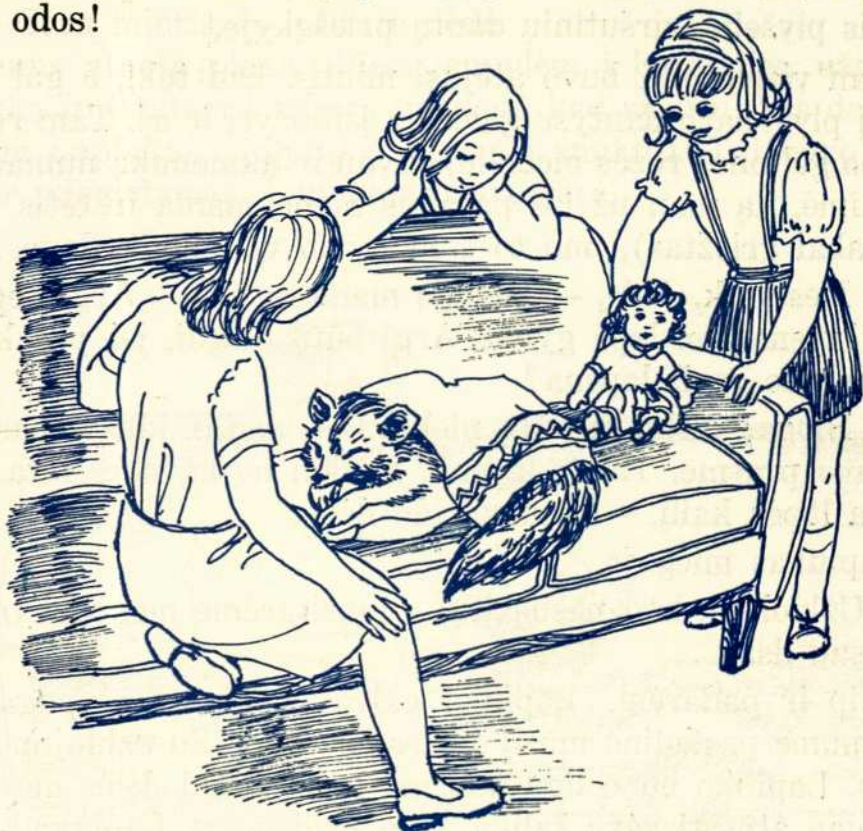

— Buvo gaila tai ir parvežiau. Tegul čia paauga. Sugalvokite vardą, — sakė mums dėdė.

Tą lapės vaiką mes pavadinom Lapiuku ir bematant ėmėme juo rūpintis.

Lapiukas mums patiko. Buvo apaugęs švelniais, ryškiai rudos spalvos plaukais. Nei šuniukai, nei kačiukai, kurių mes matėme tiek ir tiek, nebuvo tokie gražūs, kaip šis, dar nematytas, laukinis gyvuliukas.

Mes nuolat ir nuolat bėgome prie dėdės ir pasakojom, kaip Lapiukas laikosi, kaip miega ir kaip visai, visai nepanašus nė į vieną iki šiol matytą sutvėrimą. Mes dėdei pasakėm ir tai, kad Lapiuko plaukai, visai taip pat, kaip ir mūsų šuniuko, auga tiesiai iš odos!

Dėdė buvo kantrus, bet čia neištvėrė nė jis:

— Lapiuko ne plaukai ir ne oda, o kailis, — aiškino jis mums.
— Kailis, — sakė dėdė, — vadinasi lapės kailis. Suprantate? Aišku?

— Taip, dėde, aišku. Vadinasi lapės kailis, — kartojome mes.
Dėdė paaikškino dar ir daugiau:

— Lapės kailis, kailiu vadinasi tik tol, kol lapė gyva. Negyvos lapės kailis vadinasi lapena. Pakartokit.

Mes kartojom:

— Lapena.

— Aišku? — klausė dėdė.

— Ne, dėde, neaišku, — pasakė mano sesuo.

— O kas gi tau neaišku? — šypsojosi dėdė išgirdęs sesers suspaustą “s”, kurią ji tardavo lengvai sušvilpdama.

Dėdei mano sesers kalbėjimo būdas buvo juokingas. Jis, jos klausydamas, visada šypsojos. Brolis ir aš to mūsų seseriai rodomo dėmesio pavydėjom, visai nesvarstydami, kad mūsų pavydo priežastis buvo ne dėdė, o mūsų sesers tarpdantis. Taip. Mažytis plyšelis, viršutinių dantų priešakyje.

Man vieną sykį buvo atėjusi mintis, kad tokį, o gal dar ir didesnę plyšį savo dantyse galėčiau įsitaisyti ir aš. Tam reikalui sode, po geltonos rožės medeliu, buvau ir akmenuką numachiusi... Tik baimė, ką man už tai pasakys mano mama ir tėtis (kuris buvo labai griežtas), nuo to sumanymo vis sulaikydavo...

— Nesijuok, dėde, — plepėjo mano sesuo. — Argi negalima sakyti lapena, kol lapė gyva? Argi būtų blogai, jei pasakyčiau, kad Lapiuko graži lapena?

— Blogai, aišku, nebūtų nieko. Bet, matai, kiekvienas žodis turi savo prasmę. Tai ir lapena, reiškia ne ką nors kita, o tik nuluptą lapės kailį, — nenusileido dėdė.

Lapiukas miegojo.

— Užklokim, kad nesusaltų, — susitarėme mes visi trys. — Tegul sau ilsisi...

Taip ir padarėm. Lapiuko galvą padėjom ant pagalvėlės, kurią mums paskolino mūsų sesers lėlė Vija. Su užklojimu buvo blogiau. Lapiuko buvo ilga uodega. Lėlės antklodėlės nepakako. Teko man atnešti savo šaliką. Juo pridengėm Lapiuką — nuo galvos iki uodegos galo.

— Ką mes su juo darysim, kai atsibus? — klausiau aš brolio ir sesers.

— Žaisim! Žaisim, žaisim, žaisim! Ot ką darysim! — žinojo mano sesuo.

— Jis laukinis. Jis, gal būt, kanda, — abejojo brolis.

— Ir jis, gal būt, labai greitas. Lapės greitos ir gudrios, — pasakiau visa, ką apie lapės žinojau ir aš.

Labai greit pasidarė aišku, kad apie lapės turime žinoti daugiau. Mes klausėm:

— Ką darysim, jei Lapiukas bus nejaukus, ir ką lapės valgo?

— Kol kas duosim pieno. Kol mažas. Paskui žiūrėsime. Lapės plėšrios. Mėgsta vištas. Taip. Gali būti bėdos! — kalbėjo dėdė.

— Kaip gi mes tą pieną Lapiukui įduosim? — buvo mano naujas rūpestis.

— Žinau! Žinau, žinau! — šokinėjo ir skardeno mano sesuo.

— Prašykit, kad Vija paskolintų buteliuką su čiulptuku.

— Gera mintis, — pritarė dėdė.

Mums atnešė pieno. Pieną supylėm į buteliuką, užmovėm čiulptuką ir įstatėm į karštą vandenį, kad sušiltų. Vis dar miegančiam Lapiukui, čiulptuką įdėjom į snukutį. Tai buvo gerai. Nors ir miegodamas, Lapiukas pieną gėrė.

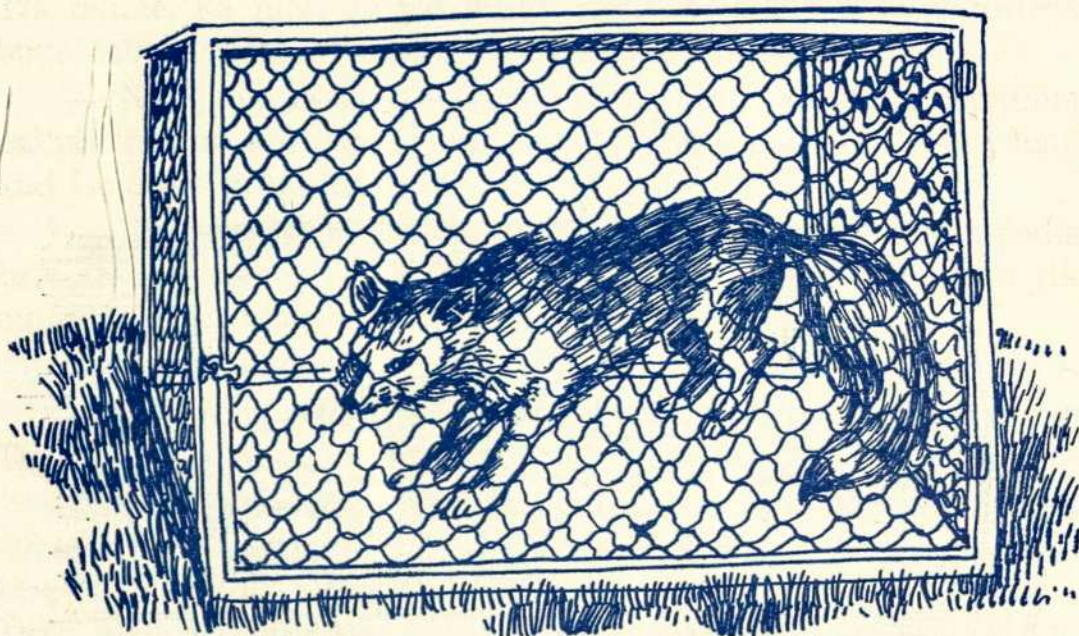
— Neperpenėkit. Kiek čia jam reikia, — mokė mus dėdė.

Pienas Lapiuką atgaivino. Jis atsimerkė, klestėlėjo uodega ir, susisukęs į kamuoliuką, didelėmis, blizgančiomis akimis žiūrėjo į mus.

Mums džiaugsmas! Šokinėjom, plojom rankomis ir tarėmės, kur Lapiukas gyvens ir kuo maitinsis, kai paaugs ir pieno jau nenorės.

Artėjant vakarui, dėdė atnešė narvą.

— Lapiuko namas, — pasakė dėdė. — Žaisti su juo, jei bus geras, galite kiek tik norit, bet nakčiai dėsimė į narvą. Laukinis. Čia mums dar kokių nuostolių pridarys. Kol paaugs, bus gana šito. Toliau — žiūrėsim. Jei bus labai neramus, teks paleisti. Tegul sau...

— Ne, dėdė, ne! — šaukėme mes. — Ne! Tegul jis bus mūsų! Išmokysim jį būti naminiu.

— Nemanau, kad pavyktų prijaikinti. Turite tai žinoti, — aiškino mums dėdė.

Mes nusiminėm, bet narvą vistiek išklojom šienų ir ten paguldėm Lapiuką.

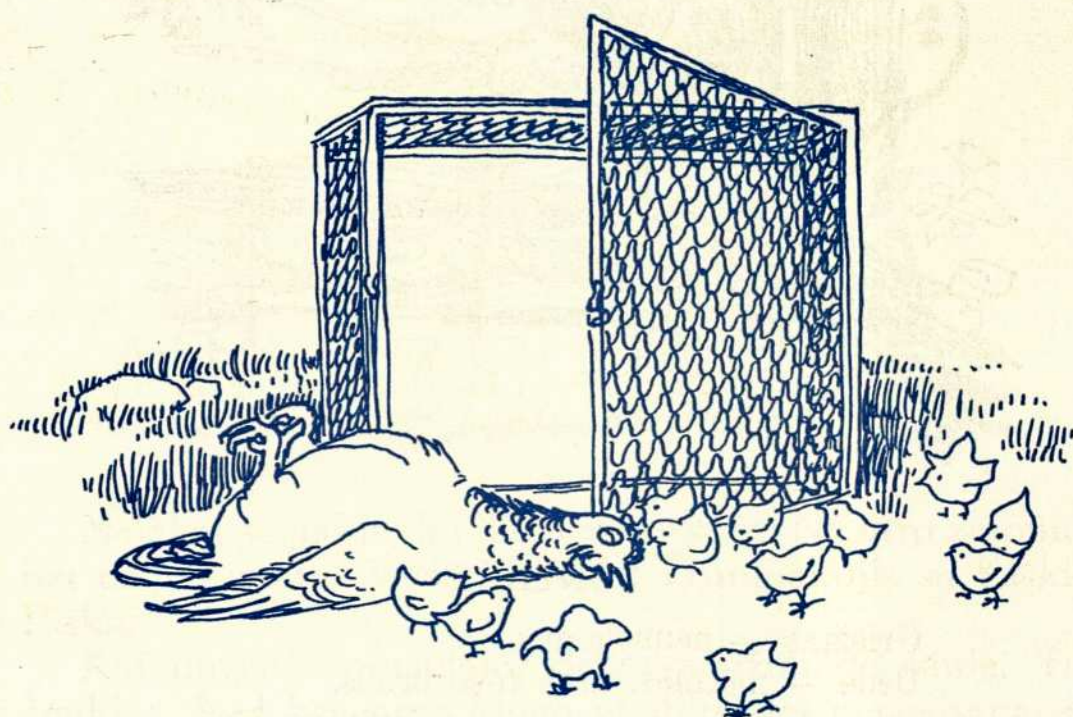
Vasara buvo greita. Tik — viens, du ir prabėgo. Lapiukas augo, stiprėjo ir darėsi labai gražus. Bet... dėdė sakė tiesą. Laukinės Lapiuko prigimties apvaldyti mums nepavyko. Nors mes jį mylėjome ir alkanas jis nebuvo, tačiau rudėnant, mūsų augintinis iš narvo išmoko pasprukti.

Pasprukęs padarydavo išdaigų, kurios ne visada buvo juokingos.

Lapiuko narve ėmė atsirasti paukščiukų plunksnų... Kartą radom labai jauno kiškučio koją. Buvo nesmagu. Jutom, kad įvyks kas nors negero...

Praėjo vasara, ruduo ir žiema. Pavasarį, Lapiukas buvo jau didelis, gražiu, blizgančiu kailiu lapinas.

Vieną rytą, kai nunešiau Lapiukui maisto, narve jo nebuvo. Narve, galvą atmetus, gulėjo mūsų kiemo pažiba — rudom, pūkėtom plunksnom, višta Pulė.

Supratau, kas įvyko. Buvo labai graudu. Lapiuko mylėti jau negalėjau. Jo nelaukiau ir norėjau, kad iš savo laukinių kelių nepareitų.

Man, broliui ir seseriai buvo gaila devynių, našlaičiais likusių, Pulės vaikų. Puliukams padarytos skriaudos, Lapiukui neatleidome niekada.

ŽODYNAS

Griežtas — nenuolaidus.

Dėdė — motinos, arba tėvo brolis.

Prasmė — tikslas, pagrindas, loginis turinys.

Plėšrus — tas, kuris kitus žudo, plėšo.

Čiulptukas — žindukas.

Klestelėti — pajudinti.

Tačiau — bet, betgi.

Skriauda — žala, nuoskauda.

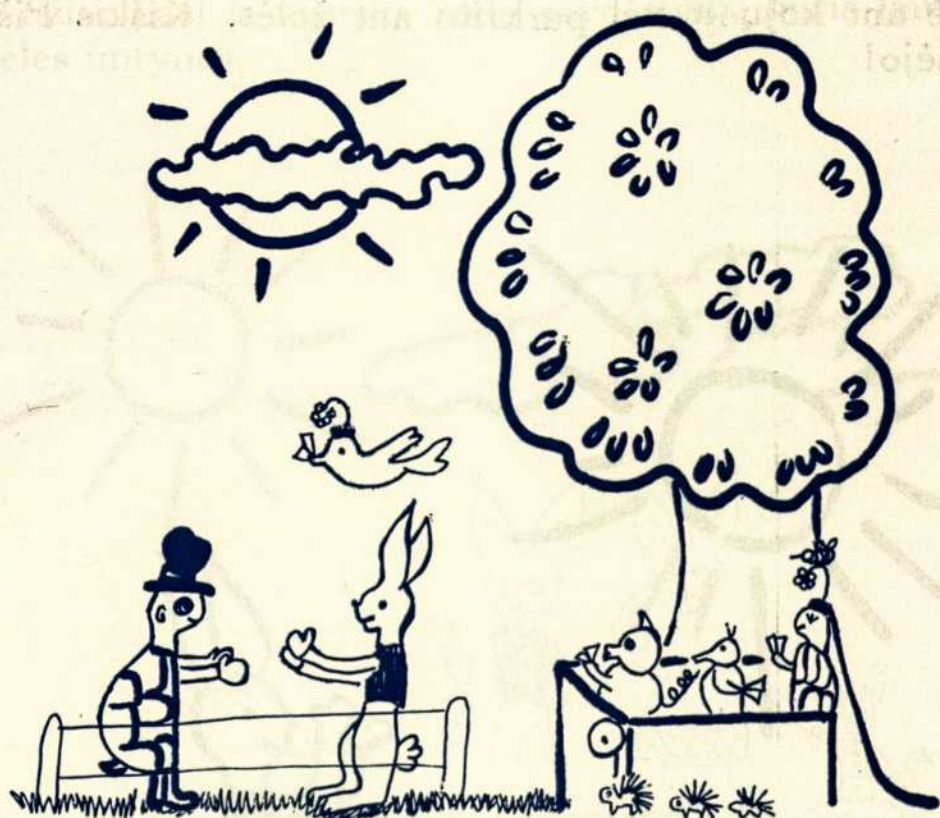
Pažiba — papuošalas; tai, kas žiba.

Pažiba — kuo nors iškilesnis kitų tarpe.

DIDELĖS IMTYNĖS

parašė ir iliustravo Audrė Nelsaitė, 12 m.

Fullerton, California

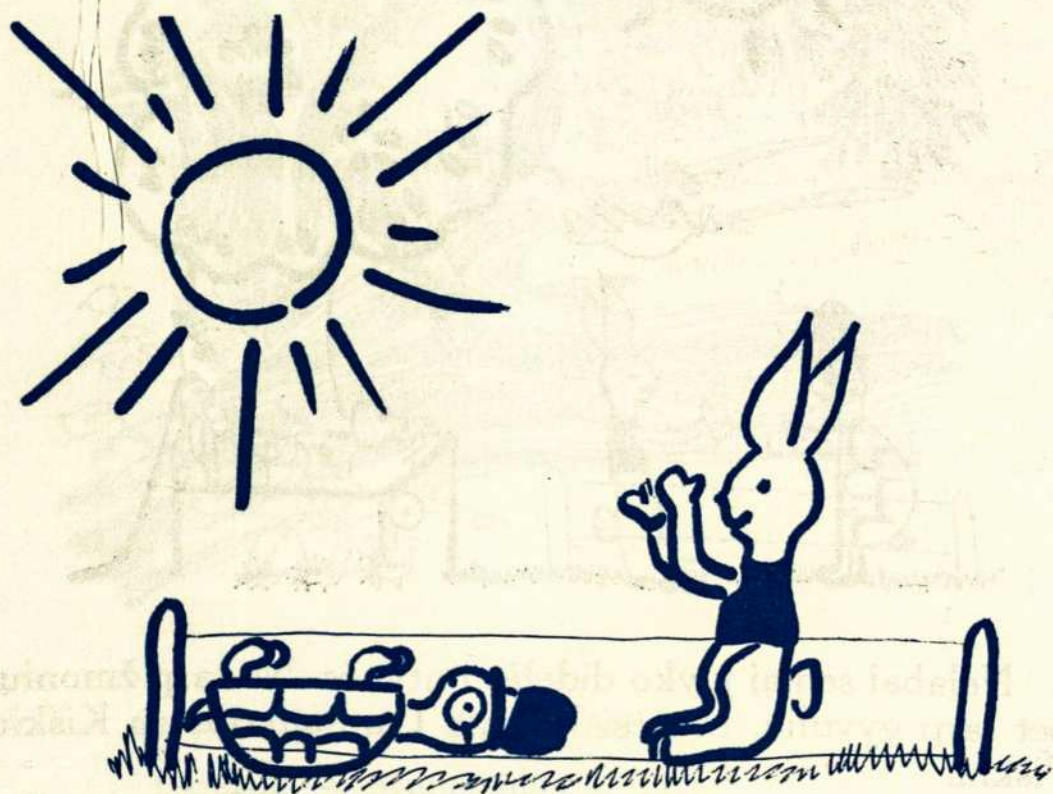

Nelabai seniai įvyko didelės imtynės. Ne tarp žmonių, bet tarp gyvulių. Mušėsi Vėžlys Trumpakojis su Kiškiu Piškiu.

Kai imtynės prasidėjo, debesys užtemdė saulę. Tai ženklas, kad kas nors blogo atsitiks, jei nepasisaugosi. Vėžlys Trumpakojis tuo ženklu labai tikėjo, o Kiškis Piškis visai nesirūpino.

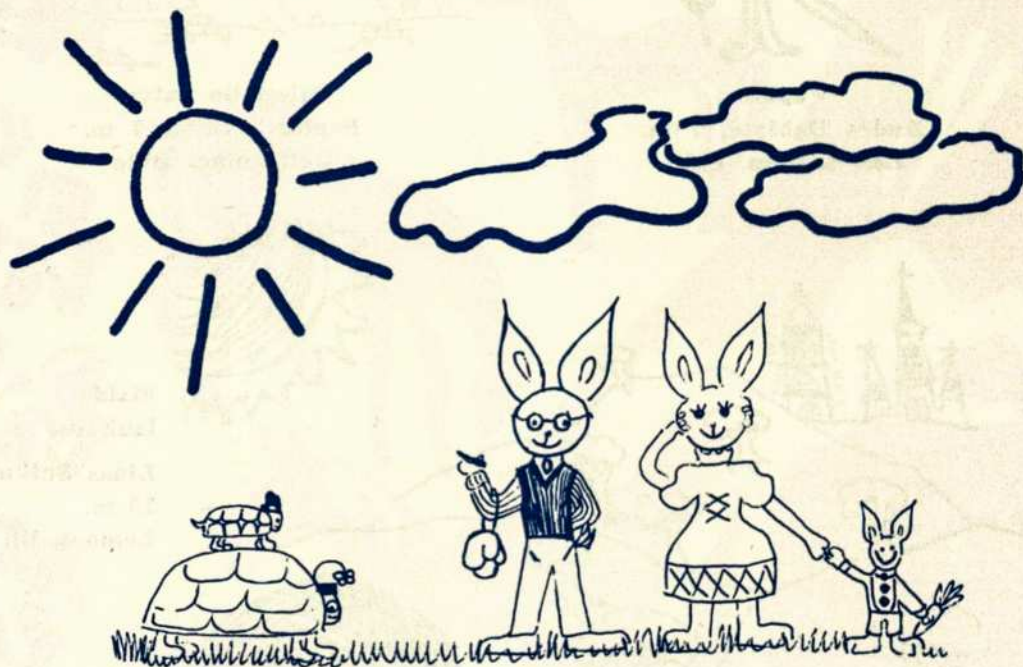
Ežys paskambino skambučiu, ir imtynės prasidėjo. Kiaulytė Ėdūnė spėjo, kad vėžlys laimės. Ir Antytė Kvarkytė taip galvojo. Paukštytė Plepytė sėdėjo su Vėžliene ir abi buvo tikros, kad Vėžlys Trumpakojis laimės. Visi žiūrovai lažinosi ir spėliojo, kas bus.

Tuo tarpu vėžlys su kiškiu mušėsi. Pradžioje vėžlys smarkiai dėjo kiškiui — iš kairės, iš dešinės. Bet jis greit pavargo. Tada Kiškis Piškis staiga pasispyrė, prišoko prie vėžlio ir jį parvertė. Vėžlys tuoj atsikėlė, bet neišlaikė ant kojų ir vėl parkrito ant žolės. Kiškis Piškis laimėjo!

Visi žiūrovai pyko, kad neišėjo taip, kaip jie manė. Kiškis Piškis pasiėmė savo premiją ir nušuoliavo namo. Visi kiti grįžo į savo namus liūdni ir nepatenkinti. Liūniausias iš visų buvo Vėžlys Trumpakojis. Jam buvo didelė gėda, kad jis buvo toks tikras, kad laimės ir nelaimėjo.

Nuo to laiko kiškis vaikštinėja išdidus, o vargšas vėžlys savo kiaute sėdi ir galvos neiškiša. Kai tik vėžlys pamato ką ateinant, tuoj iš gėdos galvą įtraukia. Jis pasidarė labai bailus ir nekalbus. O kiškis su kiškiene vis dar džiaugiasi ir visiems rodo savo sūnų, kuris laimėjo dideles imtynes.

PATARLĖS

Negirk dienos be vakaro.

Per savo šešėlį dar nė vienas neperšoko.

Neperšokęs per upelį, nesakyk "op".

Nosį aukščiau savęs kelia.

Pakilo kaip liūtas, nutūpė kaip uodas.

paveikslų paroda

Alp 1785
Larch.

Puputė
Audra Dabšytė, 7 m.
Los Angeles, Calif.

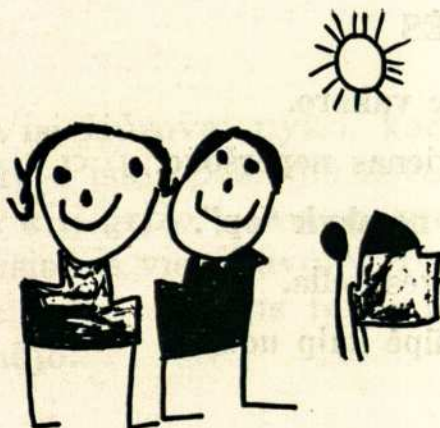

Miestelio gatvė
Paulius Prusas, 7 m.
Chillicothe, Ohio

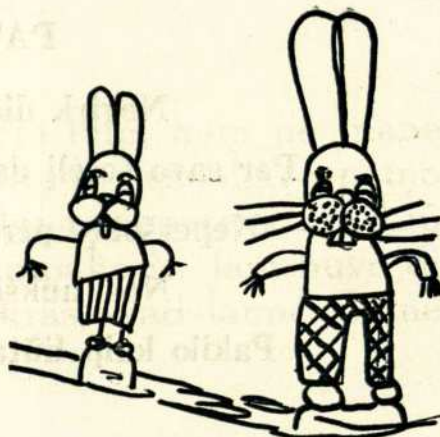

Malda
laukuose

Linas Sutkus,
10 m.
Lemont, Ill.

Tėvelis ir mamytė
Reginutė Banionytė, 4 m.
Los Angeles, Calif.

Zuikučiai
Ingutė Nelsaitė, 5 m.
Fullerton, Calif.